

1529 2. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1530

der gaar til, men vi sige, at man tilføjesætter Bevillingsmyndigheden, ved at man ikke paa nogen Maade ændrer den i dette Stykke. Man bruger, hvad man skal have, uden at bryde sig om, hvorvidt det er bevilget eller ikke; det er Knudepunktet i hele denne Strid. Jeg er vis paa, at det mere og mere vil gaa op for Befolkningen, at vi ikke ville kunsten tillids, tværtimod, men at vi ville have, at den Bevillingsmyndighed, som gjennem Grundloven er given Folkerepræsentationen, skal agtes og respekteres. Naar man imidlertid ser, at den Aar efter Aar ikke respekteres, er man nødt til at gjøre en Kraftanstrengelse for at se, om det ikke var muligt at bringe Bekommande til Fornuft. Det var denne Forklaring, jeg troede at maatte give med Hensyn til Theateragen, og det er af disse Grunde, jeg stemmer for Forslaget.

Sall: Det er kun for en kort personlig Bemærkning, jeg har bedet om Ordet, og jeg skal ogsaa bestræbe mig for at gjøre den saa kort som mulig. Det forekommer mig virkelig at være besynderligt, at der med det Par Timers Mellemrum, som ligger mellem Mødet nu og mine Ytringer i Formiddagsmødet, kan opstaa en saadan Feiltagelse af, hvad det er sagt, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, virkelig har gjort sig skyldig i. Det er en besynderlig Misforstaaelse eller Feiltagelse, naar det ærede Medlem mener, at jeg, som hørende til de Gamle, har forsøgt at slaa mig til Ridder paa de Unge. Der er ikke et Ord af, hvad der er passeret i Formiddag, som passer paa det. Det er for det Første besynderligt, at den ærede Rigsdagsmand kan sige, at jeg har villet slaa mig til Ridder paa Rogen, naar jeg — for at blive i Billedet — kun har havt at gjøre med at forsvare mig imod Angreb fra en Ridders Side. Men dernæst var det ogsaa en Misforstaaelse, at jeg havde talt, som om de Unge skulde maatte bøje sig for de Gamle. Ikke et Ord i den Retning kom over mine Læber i Dag. Tværtimod, det Mødte er Tilfældet. Jeg fandt mig foranlediget til ligeoverfor, hvad der var kommet frem fra den ærede Ordfører, at fremhæve, at den unge Rigsdag, hvori ogsaa jeg var ung, i alt Fald yngre, end jeg er nu, ligesom den ærede Rigsdagsmand selv — at denne Rigsdag, siger jeg, der gif forud for den Tid, da den ærede Ordfører kom ind som ung Mand her i Rigsdagen, nok kunde have fortjent en anden Dmtale af ham, end den fik overfor den senere. — Det var altsaa ikke for at have, som den ærede Rigsdagsmand sagde, de Gamle, at jeg talte, men jeg

talte netop deres Sag, som vare unge baade i Alder og hele politiske Stilling. Det er altsaa virkelig en Misforstaaelse af den ærede Rigsdagsmand. — En fuldstændig Feiltagelse var det ogsaa, naar han troede, at jeg havde talt om Protestanterne. Den ærede Rigsdagsmand vil finde, naar mit Foredrag foreligger trykt, at jeg udtrykkelig sagde, at jeg ikke vilde tale om dem. Det er jo ganske vist ogsaa en Maade at tale om en Sag paa, men ikke den sædvanlige Maade; jeg nævnedes unegtelig disse Protestanter, men overlod dem fuldstændig til den ærede Kultusminister. Det, jeg vilde tale om, var noget ganske Andet, det var om den daværende Rigsdag og om hele det Folk, som Rigsdagen den Gang repræsenterede, hvilket ogsaa var bragt under Dmtale. Dernæst maa jeg ogsaa bemærke, at jeg ikke en eneste Gang har indladt mig paa en Forhandling med den ærede Ordfører om, hvad der foregik i 1866, i hvilken Anledning den ærede Rigsdagsmand jo troede at være nødt til at omtale min Betydning og Indflydelse den Gang. Jeg har ikke talt et Ord derom, og det kan umuligt være mig, som gav det ærede Medlem Leilighed til at drage denne Sag frem, min Indflydelse var ikke stor den Gang. Det forekommer mig derimod, naar vi erindre, hvad vi hørte her sidste Lørdag under den Forhandling, der fandt Sted mellem den ærede Rigsdagsmand og den ærede Conseilspresident, at det snarere blev os klart, hvem det er, vi fortrinsvis skyldte, at Forsætningen blev i L, og hvem det var, som traadte op den Gang. Jeg gjør mig ikke til af Noget i den Retning, min Betydning var, som jeg har sagt, ikke stor. Som sagt, jeg bragte slet ikke det paa Bane.

Jeg maa nu tillige gjøre en lille Bemærkning. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at jeg havde talt om Meget, som laa ved Siden af Sagen, og at jeg ogsaa selv havde indrømmet dette. Ja, ganske vist, jeg gjorde adskillige Sidebemærkninger, men jeg skal sige, hvad ledes det kom; det var Svar paa Angreb fra anden Side, og jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand ligesom ogsaa den ærede Ordfører ville indrømme, at de selv have en ikke ringe Tilbøjelighed til at gjøre Digressioner, hvad jeg forresten ikke angriber dem for, og at de ikke selv tage sig saadanne altsor nær, hvad man vistnok heller ikke kan; det er ikke altid ganske let i en Sag at sige bestemt, hvad der nøjagtig hører til Sagen selv, og hvad der ligger ved Siden af. Men, som sagt, at den ærede Ordfører ikke er altsor nøieregnende med Hensyn til at bøje af, tror jeg, at han vil være